

LIGA KAT. SLOV.
AMERIKANČEV

238 East 19th Street
New York 3, N. Y.

POŠILJAJTE PAKETE SVOJIM DOMAČIM PREKO
LIGE

PIŠITE PO CENIK

KRANJSKO-SLOVENSKA
KATOLIŠKA JEDNOTA

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA PODPORNNA ORGANIZACIJA V AMERIKI----

POSLUJE ŽE 59. LETO

Za pojasnila o zavarovanju in za vse druge podrobnosti se
obrnite na uradnike in uradnice krajevnih društev, ali pa:

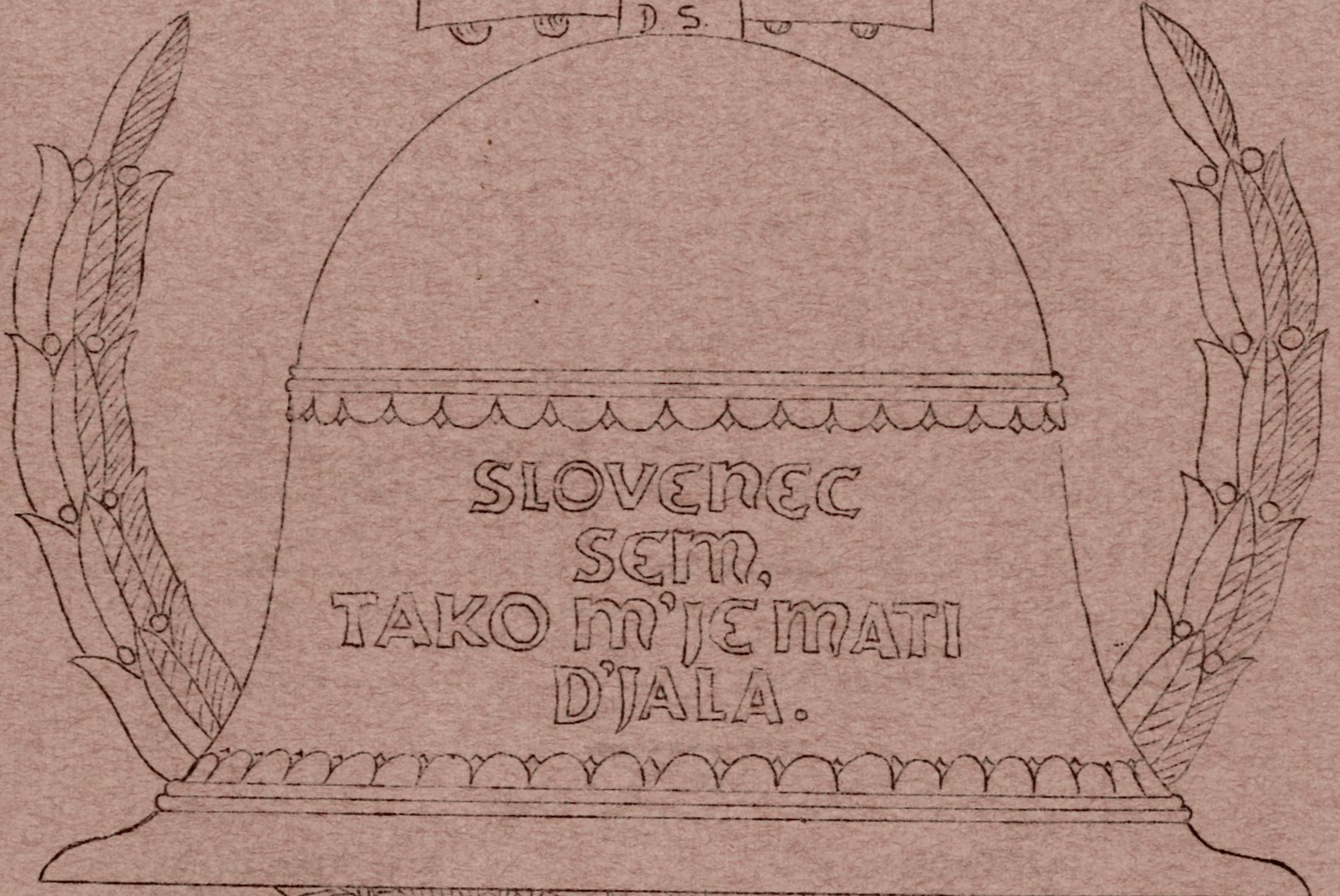
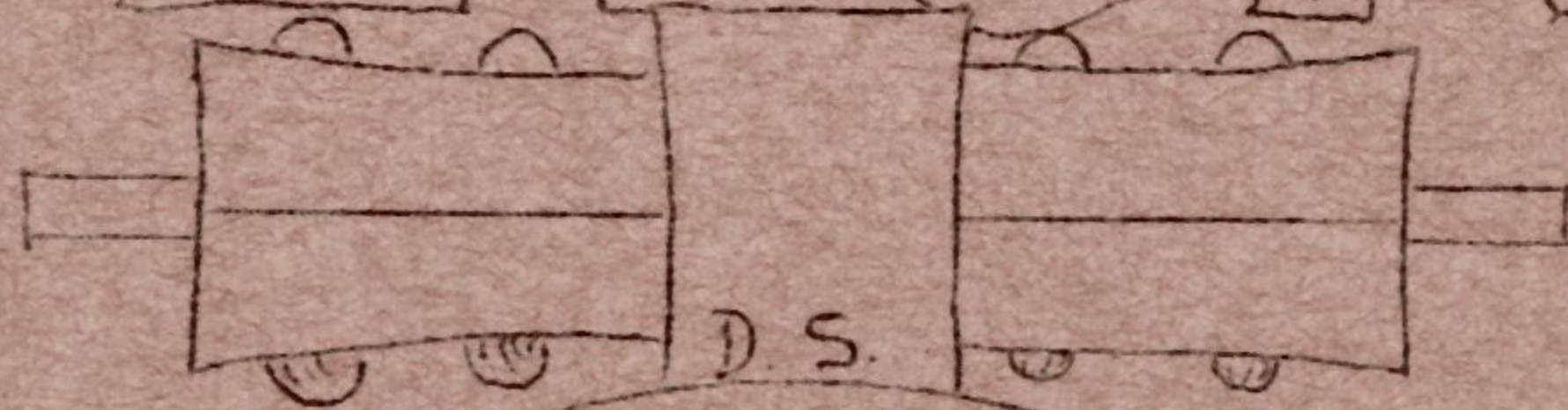
GLAVNI URAD

351-353 No. CHICAGO ST.

JOLIET. ILL.

MINNESOTSKI

ZVON

3. LETO

ŠTEV. 4

MINNESOTSKI ZVON

Leto 3

APRIL = MALI TRAVEN

ST. 4

MESÉČNIK ZA SLOVENSKO MALDINO

Za uredništvo:

Franci Medved

Marijan Kosem

Za upravo:

Anica Krulc

Albin Medved

Vsebina:

Voščilo	49
Velika Noč	50
O materinem jeziku (gdč. L. Verbic)	51
Ivan Cankar	53
Iz četrte postaje (Ivan Cankar)	54
Glas mladine:	
Zahvala (Marija Perčič)	55
Pismo (Martina Gerkman)	56
Spomladi (Miro Medved)	56
Medvedec (F. Medved)	57
Zakon dela svetu dna je (Rev. Jože Vovk)	58
Vsi, vsi, ki mimo greste (Rev. Joško Cukale) ...	60
Misijoni:	
Sv. Frančišek Ksaverij	60
Mlade vdove	62
Nagrade:	63
Prigode nagajivega Bobija	63

Naslov:

MINNESOTSKI ZVON

Box 563

Biwabik, Minn.

Naročnina:

Celoletna \$1.50

Polletna \$1.00

Kdor pridobi pet novih naročnikov, bo dobival Minnesotski Zvon za eno leto brezplačno.

VESELE VELIKONOČNE
PRAZNIKE ŽELITA VSEM
NAROČNIKOM UREDNI-
ŠTVO IN UPRAVA.

VELIKA NOČ

Dragi Franci!

Ne vem, kje si Ti, Franci, doma. Če si doma na prelepi Dolenjski med zelenimi vinogradi, ne boš vedel, kje je Predvor na Gorenjskem. Veš, vsako veliko soboto še pred vojsko. Z dvema fantoma, ki sta že sedaj oba mrtva, sem šel blagoslavljat jedila. Komaj sem v cerkvi kančal, že so se bronasti zvonovi v zvoniku zazibali. In kot bi dali znamenje, se se zvonovi po vsej dolini oglasili. Videl si tja gori do Brezij in Radovljice, pa do Kranja, nad katerim se je svetil Sv. Jošt, in dol do Skofje Loke. Smarna gora je zapirala pogled na belo Ljubljano. Videl si tja proti Domčalam in v bližino Kamnika. Samo Bog ve, v kolikih farnih in podružnih cerkvah so zvonovi oznanjali, da smo pred praznikom Gospodovega vstajenja. Tako je bilo lepo, da bi kar stal in poslušal prelepo pesem velikonočnih zvonov.

Že dolgo vrsto let nismo slišali petja domačih zvonov. Med vami so nekateri, ki niso še nikoli slišali, kako zvonovi done na domači zemlji. A naj poslušamo zvonove doma ali pa živimo tukaj, velika noč je vedno in povsod praznik Gospodovega zmagoslavja.

Na veliki petek je satan obhajal svoje zmagoslavje. Vse mu je šlo po sreči. Apostol je izdal Jezusa. Drugi apostol je Jezusa zatajil. Jezus je bil obsojen na smrt, čeprav je Pilat zatrjeval, da je nedolžen. Triumf je satan obhajal, ki je bidel Jezusa na križ razpetega med zasmehom in v sramoti umirati. Tedaj se je zdelo, da je umrla vsaka pravica. Zmagala pa da je krivica, laž, nasilje, hudobija. Zdelo se je, kakor da bi se Bog umaknil satanu in mu prepustil na svetu neomejeno oblast.

Toda satanova zmaga je bila dratka. Dokler se je Bogu zdelo prav, mu je pustil moč. Potem pa je vmes posegla vsemogočna božja roka in v hipu strla satanovo moč.

Jezusovi sovražniki so postavili vojake-stražarje pred grob, kajti še mrtvega Jezusa so se bali. A ne kamen na grobu, ne straža pred grobom ni mogla preprečiti Jezusovega vstajenja. Na velikonočno jutro je odjeknil radosten klic: Jezus je vstal s svojo lastno močjo iz groba. Vojaki sami so prišli povedat judovskim duhovnikom, da Jezusa ni več v grobu.

Velika noč je praznik božje zmage nad smrtjo, nad satanom, nad hudobijo. Kristus tudi danes zmaguje in bo zmagal nad vsemi svojimi sovražniki. Veseli bodimo Jezusove zmage. Samo ne pozabimo, da je velika noč vedno za velikim petkom. Brez velikega petka ni velike noči. Brez smrti ne bi bilo vstajenja. Če smo za veliko noč sami v tujini, če mnogi tudi za veliko noč ne bomo slišali slovenske pesmi, če mnogi ne bomo slišali domače besede v cerkvi, vseeno je velika noč praznik Gospodovega zmagoslavja in zato res vsi prav iz srca veseli bodimo. Veseli se Jezusa oklepajmo z vero, z zaupanjem, z ljubeznijo. Če bomo z Jezusom živeli, z Njim trpeli, bomo tudi z njim poveličani.

Tebi, Franci, in vsem, ki tako radi pišete in berete svoj list, želim mnogo srčnega veselja za praznik Gospodovega vstajenja.

Vas pozdravlja

Jože iz Pennsylvanije.

V marčevi številki Minnesotskega Zvona sem vas začela mučiti s slovnico in kar slišim nekatere izmed vas: "Nad vejice se je spravila, to je zame najbolj pusta zadeva" - ali: "Zakaj je treba toliko tega spaka, saj jih tudi v drugih jezikih ni toliko." Za danes bo nekaj prijaznejšega, a obljubim vam, da se bomo z vejicami še sprijaznili in prav prijetno pokramljali z njimi.

O materinem jeziku samem vam bom povedala in navedla zgodbice, ki jih doživljam dan za dnem.

V svoji novi službi pridem pogosto v stik z ljudmi in opažam, da se je mladi rod kar hitro privadil novemu jeziku. Tu je zlasti mnogo Čehov in Italijanov, pa tudi nekaj Hrvatov. Nekega dne vidim, kako hiti stara ženica za menoj iz cerkve. Pred vrati me vpraša: "Ste češka?" "Ne, Slovenka sem, pa vas bom najbrž razumela, če boste prav počasi govorili:" Vsa vesela mi je pripovedovala, da še danes ne zna dobro angleščine, ker doma govori le "češki" - in da

ima rada vsakogar, ki prihaja od tam, pa naj bo Slovenec ali Hrvat." Čez nekaj dni mi pove, da bosta z možem praznovala zlato poroko in naj pridem na "kolače" popoldne. Ker ne vem za njen dom, nisem šla, a čez en dan mi prinese čeških kolačev. Najino prijateljstvo se je utrdilo in ni ga dneva, da me ne bi 82 letna stara ženica nagovorila.

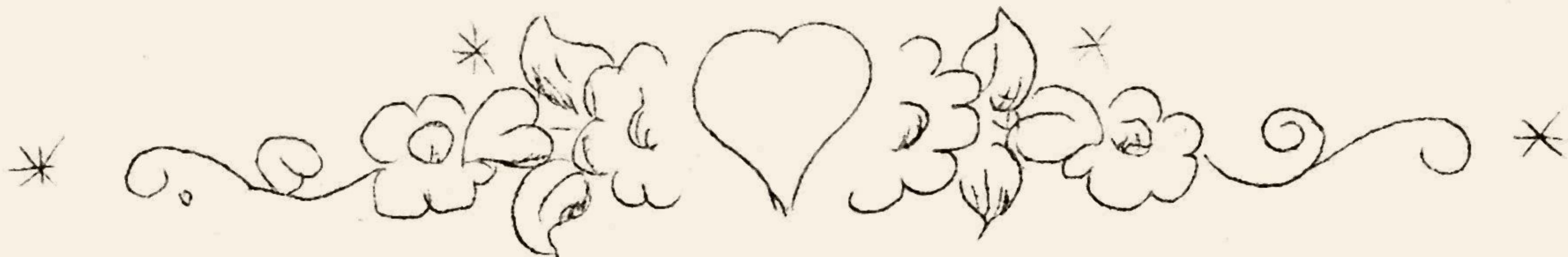
Z njo je prišla iz cerkve druga žena. "Pa kako Vi, ali ste hrvatska?" "Ne, a dobro razumem, vešela sem, da se lahko pogovorim po 'vaše in naše', saj sta si oba jezika sorodna." Ker je žena že dolgo tu, je precej pozabila in danes, ki je bolj deževen dan, mi je rekla, da pada kiša in tako vreme ni dobro za "health" (zdravje). Pa sem ji povedala po svoje in pravi: "Pa tako sem zaboravila, to ni good."

Pred mesecem so me povabile žene "Oltarnega in rožnovenskega društva" naj pridem vsak prvi četrtek v mesecu k sestanku, ki ga imajo v razredu sestrške šole. Šla sem in naenkrat so me obkolile nekatere gospe, rekoč: "Vi pa govorite tudi italjansko, tu nas je mnogo Italjanov." "Nekoliko znam še, pa sem pozabila, Slovenka sem." "Pa mi smo sosedje - Ljubljana je blizu Italije." mi pravi in takoj mi je dala svoj dobitek, ki ga je zadela pri tumboli - predpasnik. Druga, tudi Italjanka, mi da prtiček in ko sem bila prvi četrtek v marcu zopet pri sestanku, so se kar jezile, da nič ne zadenem.

Mnogo, mnogo takih doživljanj in srečanj bi vam mogla zapisati! Sami lahko sklepate, zakaj sem vam to napisala.

"Vsak človek je najbolj srečen, če more izraziti svoja čustva v milem materinem jeziku kot pravi o njem Ivan Cankar.

"Bogatejši so pač drugi jeziki; pravijo tudi, da so milozvočnejši in bolj pripravi za vsakdanjo rabo - ali SLOVENSKA BESEDA JE BESEDA PRAZNIKA? PETJA IN VRISKANJA. Iz zemlje same zveni kakor velikonočno pritrkavanje in zvezde pojo, kadar sena svoji svetli poti ustavi in se ozre na čudežno deželo pod seboj. Vesela domovina, pozdravljena iz veselega srca!"

Ivan Cankar

+ 53 -

Ko sem hodila na ljubljansko državno učiteljsko, smo se med odmori radi pogovarjali o našem slovstvu, pisateljih in pesnikih. Večkrat smo se tudi spričkale in zlasti Gorenjke so bile hude. "Me imamo Prešerna, Jenka, Finžgarja-- kaj boste ve, ki imate samo Vilharja, ki komaj vemo, kaj je živel."

"Kaj pa Cankar, kako pravi o njem profesor slovenščine." "Da, da, kadar N.N. napiše nalogo, pravi: 'To je pa cankarizem, to pa prepustite samo njemu, saj nihče drug ne zna povedati, kar je doživel tako, kot sam on.'" no, nazadnje smo se le pobotale z Gorenjkami in Dolenkami, da imamo Slovenci može, ki bodo s svojimi deli proslavili slovenski jezik.

Pred Veliko nočjo 1. 1945 sem hodila iz Ljubljane čez Vrhniko proti domu. Železniška proga od Borovnice je bila razdrta in ni kazalo drugega kot iti peš. Spominjam se, da sem poiskala pot mimo Cankarjevega spomenika in globoko sem se zamislila. Kako lepa je njegova knjiga "Pisane iz sanj"! Kdo ve, kakšen bi bil danes njegov opis "Iz četrte posraje."

Ivan Cankar je bil rojen na Vrhniki 1. 1876. O njej piše takole: "Vrhnika prečudni kraj! V mehkem domotožju mi zakoprni srce ob mislih nate. Kdo te je videl z bedečimi očmi, kdo te je spoznal? Šli so mimo, videli so bele ceste, bele hiše in šli dalje. Jaz pa sem ti pogledal v obraz in zdaj je moje srce bolno po tebi..." Njegov oče je bil krojač, družinica je bila zelo revna. Cankar je študiral v Ljubljani in na Dunaju. Tu se je kmalu posvetil samo književnosti, a je živel izredno težko življenje. V svoji mladosti se je posvetil pesništvu, pozneje pa je to opustil in je napisal razen manjših stvari 32 knjig. Štejemo ga med najznamenitejše in najplodovitejše pisatelje novejših dobe. Cankarjeva dela dajejo

užitek mislečemu čitatelju, iz njegovih del se zrcalijo globoka čustva in lepota jezika. Ustvaril je poseben slog, ki je sicer enostaven, a prepleten z lepimi govornimi slikami, da napravi za čitatelja neizbrisen vtis. Cankar je prav lepo opisal spomine iz svoje mladosti v knjigi: "Moje življenje". Neštetokrat se s hvaležnostjo spominja svoje matere, ki je v skrbi in revščini skrbela za svojo družinico.

V knjigi "Ilustrirani Slovenec", ki so mi jo posodili č.o. frančiškani iz Lemonta, so slike, ki kažejo rojstno hišo Ivana Cankarja. O njej piše sam: Hiša je bila nizka in je visela ob klancu... Pogosto omenja v svojih spisih Močilnik - kjer prihaja na dan Ljubljana. V Močilniku je kip sv. Antona Puščavnika. O tem kraju piše: "Pozdravljen Močilnik, ti kapelica vrhinška!" Tudi sliko pokopališča prikazuje "Ilustrirani Slovenec" ter napis: Materin grob. O njem piše v knjigi "Moje življenje": "Daleč je njen grob, zapuščen od vseh, samotni in žalosten, kakor so grobovi neznanih popotnikov! Daleč je ona sama, pozabljena od nas, ki smo se bili brez vodnika in brez cilja razbegli po svetu kakor jata golobov, kadar plane med nje jastreb - smrt." "O pokrajini ob cesti, ki drži z Vrhnike v Ljubljano piše, "da je posuta s spominskim cvetjem, kamorkoli se ozrem. Z moji besedami me pozdravljajo zeleni holmi na levi, na desni prepeva moje pesmi prostrani mah. Še vsak kanton (obcestni kamen) kraj ceste je moj prisrčen prijatelj ter mi pripoveduje vesele in žalostne zgodbe." Tudi cerkev sv. Trojice, kraljice vrhinške je naslikana. Prelepa so Cankarjeva dela: "Na klancu", "Križ na gori", "Za križem", "Podoba iz sanj", "Moje življenje".

Danes prav pazljivo preberite:

Iz četrte postaje

Med štirinajstimi postajami, ki so se vrstile po mrzlih stenah v mraku in tišini ter se prijazno in odkritosrčno pogovarjale z menoj, kadar sem bil z njimi sam, je bila mojemu srcu najbližja četrta postaja, tista, kjer sreča Jezusa sreča svojo žalostno mater.

Tudi ona, Mati božja, je imela čisto otroški obraz. Droben je bil, zelo ozek in bel in dvoje velikih oči je sijalo iz njega, dvoje globokih jezer, v katerih se je trepetaje ogledovalo visoko sonce. Oblečena je bila v dolgo sinjo haljo, praprasano z širokim temnomod-

rim pasom; sinjina je odsevala na licih, da so bila še nežnejša in bledejša. Na neki podobi v stari vaški cerkvi je imela srce presunjeno s sedmerimi meči. Ko je stopila iz okvira, so se na rahlo zabliskali in stresli teh mečev jekleni ročniki, ki so imeli obliko križa, in kaplja krvi je kanila iz srca.

Ta ozki beli obraz je pričal brez solz in brez besed; "Čigava bolečina je večja od moje?" Ob poti je stala, ko je prišel mimo. Prišel je mimo silen oblak, ki se je vzdignil do nebes in jih je zatemnil. Ta oblak je bil rdeč prah; kri je vpila do nebes.

In vse je uptonilo v niem, vse je izginilo. Ničesar več ni bilo. On sam je bil; prav sam v tem neizmernem krvavem oblaku. Obrok je bil, ki je objemal težki križ. Omahoval je pod njim, opotekal se je in padal, da se je zasolzil kamen, ko je poljubil njegovo čelo. Tako je šel v neusmiljeno smrt. Kakor seže bila roža v noč, je senjen pogled do njega, se je iz jezera njenih oči prelilo sonce. "Sin moj, ti ljubi otrok moj!" Komaj je videl to roko, to lice, te oči, komaj je slišal ta glas, ni bilo trpljenja več, ne trnovega venca več, ne križa več. Visok in lep, brez krvi in brez ponižanja je stopil k nji, da bi jo potolažil; kajti njena bolečina je bila večja od njegove.

Zdaj v tem strašnem času ga vidim živega tik pred seboj. Vidim ga tisočkrat in stotiščokrat. Človek gre na Golgoto, da bo trpel in umrl in da bo vstal poveličan.

ZAHVALA

Hvala lepa, častiti gospod Vovk, za vaš nauk in razlago k mojemu spisu "Obzorje". Rada bom ubogala in posnemala bom škrjančke in orle! Kaj so pa pomenili otli in orlice v naši stari domovini, sta mi razložila atek in mamica. Povedala sta mi, kako je bilo veli-

častno ko so nastopali na ljubljanskem stadionu v svojih lepih krojih. Oni so torej imeli res visoko obzorje.

Marija Perčič
Biwabik, Minn.

Pismo

Tudi jaz se moram oglasiti v Minnesotskem Zvonu. Ker sem hodila vamo sedem mesecev v prvi razred v Spittalu pišem zelo slabo slovensko, dočim berem še za silo, ker se vadim ko molim litanije na glas pri večerni molitvi. En večer delam to jaz, a drugi moj brat Peter. Zdaj hodim v četrti razred. Drugo še kar gre, le zemljepisje in zgodovina mi delata preglavico. Če boste tele moje vrstice priobčili v Minnesotskem Zvonu, bom potem drugič napisala kaj delam v prostem času.

Martina Gerkman
North Franklin St.
Athens, N. Y.

MIRO MEDVED

Spomladi

Dolga zima se nam umika, Sneg počasi kopni. Tudi na jezeru se je začel led tajati. Sonce pošilja svoje tople žarke na zemljo. Noči so še zelo mrzle.

Vse se veseli toplega sonca. Otroci ne zamudimo nobene prilike za igranje na prostem. Nam fantom je najbolj všeč igra košarka ali "basebal". Deklice se pa žogajo, lovijo ali pa skačejo čez vrv. Že težko čakamo velikonočnih počitnic, da bo dovolj časa za igranje. Na veliki petek bomo obiskovali božji grob v cerkvi; doma bomo pa barvali piruhe. Prav posebno lepo pa bomo pripravili svoje duše za ta veliki praznik.

Zemlja tu v Minnesoti prav globoko zmrzne in se pozno ddtaja. Šele maja nas bodo pozdravile prve pomladanske cvetice. Divje češnje začnejo cveteti zgodaj v maju. Z njimi okrasimo naše šmarnične oltarje.

F. Medved

MEDVEDEC

Tam v dvanajsti deželi za petnajsto goro in petnajsto vodo je pred davnim časom živel bogat in močoven kralj. Nekega lepega poletnega dne je šel kralj s svojim spremstvom na lov. V gozdu so se dolgo zamudili in zalotila jih je noč. Ustavili so se pri nekem osamljenem mlinu, ker daleč na okoli ni bilo nobenega primerne prostora za prenočišče.

Ko so večerjali so zaslišali otroški jok, ki je prihajal iz sosednje sobe.

"Čigav je ta jok?" je vprašal kralj mlinarja, ki je sedel v kotu za pečjo.

"To je jok mojega sina, ki se mi je danes rodil." je pohlevno odgovoril mlinar.

Med kraljevim spremstvom je bil tudi zelo učen mož, ki se je razumel na zvezde in je znal iz njih prerokovati. Kralj ga je iz radovednosti poslal ven, da bi pogledal kaj prerokujejo zvezde o mlinarjevem otroku.

Ko se je modrijan vrnil ga je kralj vprašal: "Dobro, povej mi kaj so ti zvezde naznanile!"

Modrijan mu je odgovoril: "Zvezde pravijo, da se ti bo rodila prelepa kraljična, ki se bo poročila z mlinarjevim otrokom, ko bo dorastla."

"Kaj," je ježno zarohnel kralj, "da se bo moja hčerka poročila s sinom ubogega mlinarja! Bomo še videli!" Drugo jutro je kralj hotel pripraviti mlinarja, da bi mu prodal njegovega otroka, toda mlinar je imel vse svoje otroke nadvse rad in se ni dal pregovoriti. Nazadnje mu ga je kralj s silo odvzel. Mlinar je bil žalosten in prosil kralja naj mu otroka vrne, toda kralj je imel srce kot kamen in ga ta mlinarjeva žalost ni prav nič ganila.

Kakor hitro je prišel kralj domov v svoj grad je ukazal svojemu gozdarju: "Vzemi tega otroka v gozd in ga tam umori! V dokaz, da si naredi, kakor sem ti ukazal, mi moraš prinesiti otrokovo srce."

(Dalje prihodnjič)

Dragi Marijan Kosem! ZAKONI DELA SVETU DAN JE

V februarški številki Minnesotskega Zvona si napisal članek o "Delu". To je gotovo važen predmet, o katerem mora mlad fant razmišljati. Tvoj članek je kar dober, nič ne maram spreminjati, samo rad bi še jaz nekaj besed o tem napisal. Tako prav je, da bi slovenska mladina v Ameriki imela prave misli o delu in seveda o sadu, ki ga delo prinaša: veselju in denarju. Zakaj delamo, da bi bili veseli svojega dela in pa, kajpak, da bi denar zaslužili. V Ameriki vse dela, vse se giblje, vse služi - vse preveč le za denar in premalo za veselje...Kaj praviš, ali je delo za človeka blagoslov ali predeletstvo? Misli, da oboje. Najprej je blagoslov. Človek bi delal v raju, tudi če ne bi grešil. Pravi sv. pismo takoj potem, ko pove, kako je Bog prvega človeka ustvaril: "Postavil pa je Bog človeka v raj veselja, da bi ga obdeloval". Kakor se mladina igra in ne čuti truda, čeprav je treba včasih plezati, skakati, teči kot za stavo, tako bi Adam in tako za njim njegovi potomci delali v raju; tako je ustvarjeno, da z delom urimo in vabimo svoje sile. Če nimamo nič dela nam nekaj manjka: kdož je bil dolgo bresposeln, ve, kako je to hudč in dolgčas: zares, delo je človeku blagoslov.

Sam pa dobro veš, da je bilo včasih tako težko ubogati, ko so Ti ata ali mama ukazali majhno delo, dosti lažje kot je bila igra: ni se Ti pač ljubilo...To je tisto, kar je prišlo po Adamovem grehu. Z delom, posebno s tistim, ki je naša dolžnost, je združen napor, človek se mora večkrat siliti, da ga opravi: "V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh!"

Prav in lepo pa je povedla veliki Slovenec Janez Evangelist Krek: "Zakon dela svetu dan je; svet brez dela so le sanje. Delo je človeku last, delu slava, delu čast!" Zares, čast vsakemu delu, ki je pošteno in resno. Čast t e l e s n e m u delu, pa čeprav bi bilo na zunaj še tako umazano! Kristus ga je posvetil, ko je trideset let živel v Nazaretu in opravljal resarska in mizarska dela. Pa dandanes moramo še to povdarjati: ni samo telesno delo zares delo, tudi d u š e v n o delo je pravo delo: deli inženirjev, uradnikov, učenjakov, učiteljev, duhovnikov. Jezus je zgled tudi za take delavce, saj tri leta naporno delal, ki je učil in

oznanjal svoje veselo oznanilo o božjem kraljestvu. Že tudi v Ameriki, še bolj v naši stari domovini Jugoslaviji danes telesno delo ni preveč cenjeno, kar ni prav. Brez duševnega dela za človeka ni napredka z znanosti in umetnosti; pa tudi telesna dela se z duševnimi izumi tako zelo olajšajo. Koliko lažje je danes telesno delo, ker je človek z izumi napravil stroje in piskal vir krite sile, ki mu stroje poganja! Kaj bo šele v prihodnosti, ko bodo učerjaki izumili, kako uporabljati silno atomsko moč.

Najmanj pa je cenjano med sedanjimi ljudmi d u h o v n o delo in vendar je najbolj potrebno! To je delo, da se izboljšamo svoj značaj, da postanemo vedno boljši ljudje in še več, da postanemo vedno popolnejši otroci božji. Zato je treba moliti in se ne naveličati, izpraševati svojo vest, premagovati skušnjave, delati za grehe pokoro, prejemati zakramente, pa še to in ono, kakor naš Odršenik in sveta Cerkev oznanja. Tudi to je delo, pa še težko delo! Kdor tega ne ve, najbrž še nikoli ni zares poskusil s tem delom, ali je pa takoj odnehal, ker se je ustrašil napora. Tukaj še posebno velja, da samo v potu svojega obraza napredujemo ali kakor je Jezus dejal: "Nebeško kraljestvo le močni osvajajo, tako, da sami sebi silo delajo!"

Tako je kako pišeš, Marijan v svojem članku: vsak ima svoje delo; vsako delo je časti vredno, da je le pošteno. Nekateri delajo bolj s telesom, drugi bolj z umom: to je telesno in duševno delo. Vsi pa moramo delati duhovno: trdo delati, kopati, obrezovati, cepiti v vinogradu svoje duše, da bo obrodila stoteri sad v lepem krščanskem življenju. Tudi denarja nam bo telesno in duševno delo nosilo, kar je prav in potrebno, pa denar ni vse. Zelo narobe je, če kdo postane suženj dela in denarja, ko se zanj more reči po pravici, da nima on denarja ampak denar njega! Zato pa se navadite, moji mladi prijatelji, da boste z molitvijo združevali vsako delo - telesno in duševno - in vse vam bo nosilo duhoven sad, ker bo Bogu v čast in vam v resnično veselje, posebno tedaj, kadar bote morali premagati lenobo: kdor jo premaga mora biti sam sebe vesel.

Tako, Marijan in z njim vse, ki se okrog "Zvona" zbirate: "Na delo tedaj, ker resnobni so dnevi, a delo in trud nam nebo blagoslov! (Simon Gregorčič, Življenje ni praznik!)"

Ostanite mi zdravi, veseli-in delavni.

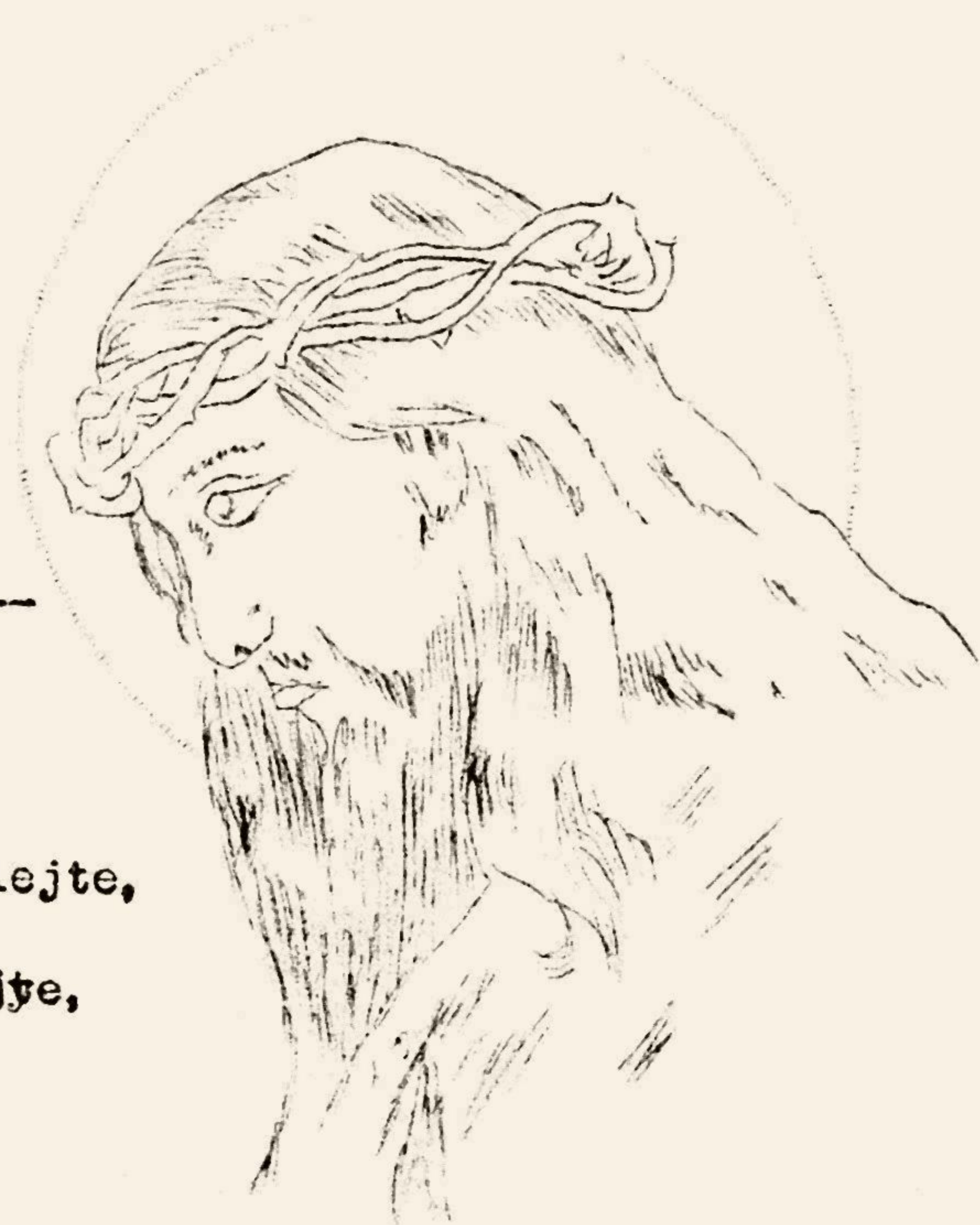
Rev. Jože Vovk

Jožko Cukale:

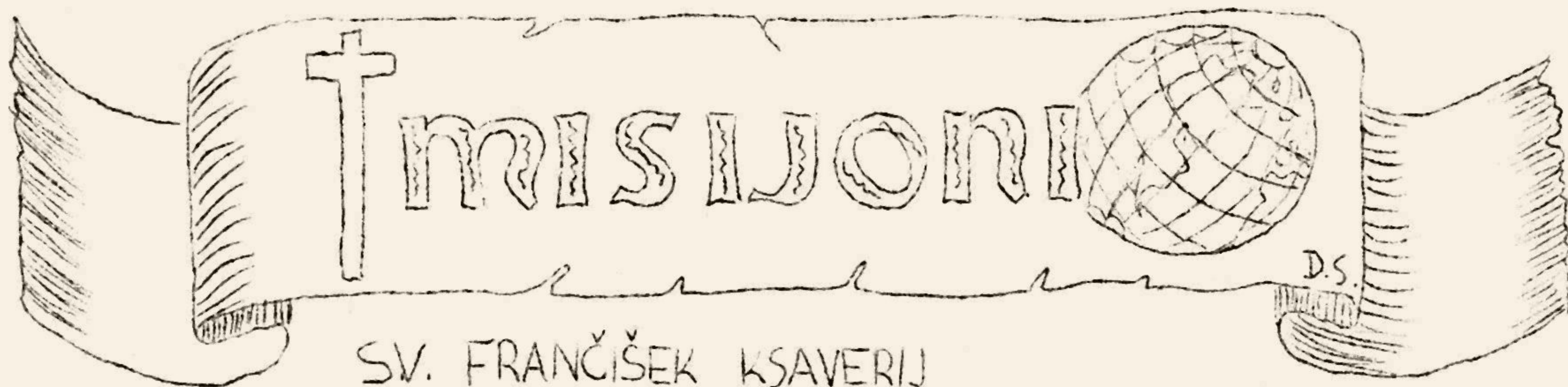
Vsi, vsi, ki mimo
greste....

V tenčico žalno je nebo raztrto,
zaprlo sonce v grozi je oko —
na križu z žebli je telo predrto —
iz rok, iz nog krvi potoki vro.

"Vi vsi, ki mimo greste, glejte, glejte,
kako iz desne slap krvi mi vre,
kaj sem vam storil, o ljudje, povejte,
da me vaš greh tako strahotno tre.

Vi vsi, ki mimo greste, Njo pogledajte,
ki čaka v grenki bolečini name,
da mati mrtvega me vsaj objame.
Jaz dal sem vse! Še mater zdaj imejte!
Vi vsi, ki mimo greste, o pogledajte:
Kaj ste storili zanjo, zame?"

Zadnjikrat smo spremili Frančiška v Goa na indijska tla. Kaj vse je tam doživel, bomo pa danes izvedeli. Krščanski prebivalci

Goa so bili npravno zelo pokvarjeni; povsem so bili zakopani v kupčijo in razuzdanost, v verskih stvareh pa zelo nevedni. Ksaverij se je nastanil v bolnišnici in je takoj začel boj proti pokvarjenosti portugalskih uradnikov, naseljencev in spreobrnjenih Indijcev. Goa je tedaj imela katedralo, več cerkva in kapel, škofijsko palačo, frančiškanski samostan in začejajoče se semenišče. Razen kristjanov so bili v mestu številni pogani, muslimani, judje, Arabci, Perzijci in drugi. Portugalci so imeli vse te za nižjo raso, sebe pa za plemiče Goa, čeprav so bili preje na Portugalskem kuharji ali pometachi. Oblačili so se razkošno; ljubili so le zunanji verski sijaj, a v anno so padli nižje kot pogani. Razširilo se je celo mnogoženstvo. Novi misijonar je beračil od hiše do hiše za reveže, bolnike in jetnike. Hodil je po cestah z zvoncem v roki in klical otroke in sužnje h krščanskemu nauku, kar mu navadno niso odbili. Včasih se jih je zbralo do 300, tudi nekaj odraslih. Učil jih je peti pesmi, ki vsebujejo glavne verske resnice. Te misijonarjeve pesmi so se kmalu šlišale po riževih poljih in kokosovih vrtovih, v hišah bogatinov in v kočah revežev. Kar so se otroci v cerkvi naučili, so doma peli staršem in sužnjem ter jih tako naučili verskih resnic.

Ksaverij ni pozabil na jetnike. Rad jih je obiskoval in spovedoval. Tudi gobavci pred mestom so bili dobri prijatelji gorečega in iznajdljivega misijonarja. Tako je dobival vedno več z vsemi prebivalci, ki so postajali do njega vedno bolj zaupni. Pri njegovi spovednici je bil vedno večji naval. V petih mesecih se je krščanski del Goa duhovno in npravno močno prerodil.

V oktobru 1542., je odšel neumorni misijonar 1000 km proti jugu na Ribiško obalo blizu rta Komarina. Tu so stanovali ribiči biserov, Paravanci, okrog dvajset tisoč po številu. Pred osmimi leti so se dali v varstvo Portugalcev, nakar so frančiškanski misijonarji večino od njih v naglici krstili, nato pa odšli. Med novokrščenci je delovalo nekaj za hitro roko posvečenih domačih duhovnikov. Iz Goa pa se niso več brigali zanje. Ljudstvo je bilo silno revno, stanovali so v kolibah na peščeni obali. Zemlja je bila po vsem nerodovitna. Iskali so si hrane v morju na krhkih čolnih in splavih. Ker so bili krščeni, so se jih drugi Indijci izogibali in jih izključili iz kast. V verskih resnicah nepoučeni so živeli v zmotah in grehah.

Ksaverij se je nastanil v njihovih revnih in ujazanih kočah. V začetku je govoril z njimi po tolmaču. S pomočjo sodelovalcev in

katehistov je organiziral verski pouk krščenih in tistih, ki so se v trumah priglasili za sv. krst. Zgradil je domove za katehume in 49 cerkvic in kapel. Potoval je po vseh vaseh, poravnal prepire, organiziral odbor proti zunajnim sovražnikom in se z njimi pogovarjal o mirovnih pogojih. Večkrat je pridigal tisočglavim množicam in čudežno ozdravljajal.

Deloval je med njimi komaj dve leti, vendar ga niso mogli nikoli pozabiti. Ostali so katoliški do danes, čeprav so jih protestantje na vse načine preganjali in zapeljevali.

(Dalje prihodnjič)

MLADE

VDOVE

V Indiji je brez števila otrok osem in deset let starih, ki so že - vdovci ali vdove. Tam je namreč še vedno v navadi, da starši poročajo že otroke v zgodnjih letih. Tako so nedavna popisovanja izkazala, da je čez 3 milijone poročenih deklic, ki še niso dopolnile 10 let; okrog 150,000 takih, ki imajo manj od 5 let; in čez 15,000 poročenih dojenčkov, ki še svoje prve obletnice niso dočakali. Tako se da sklepati, da je od 160 milijonov žena v Indiji okrog 30 milijonov vdov. Žalostno je pač to, da se v Indiji vdova ne more več poročiti; nesrečnice, ki se jih veakdo ogiblje kot steklega psa; kajti o vdovah trde, da so krive smrti svojega moža.

Vsem dragim čitateljem "Misijskega odstavka" pray toplo priporočamo prlep in zanimiv mesečnik:

KATOLIČKI MISIJONI

kateri vam mesečno prinaša bogata poglavja o delu in žrtvah naših slovenskih misijonarjev po širnem svetu. Ako ga že imaš, ponudi ga svojemu prijatelju. Verjetno boš s to malo žrtvico kar najbolj razveselil enega izmed slovenskih misijonarjev.

Vesele in blagoslovljene velikonočne praznike vsem prijateljem

- 5 -

"Minnesotskega Zvona" iskreno želijo dekleta "Baragovega misijonskega krožka" na Gilbertu v Minnesoti,

NAGRADE

Izmed onih, ki so poslali rešitve vprašanj v jánuarski izdaji Minnesotskega Zvona in jih pravilno rešili, so sledeči bili izžrebani, da dobijo nagrade:

Miro Medved, prva nagrada ("Tri-Vision" foto aparat s kompletnim priborom)

Minka Krulc, druga nagrada (Z oljnatimi barvami nšlikana podoba Marije Pomagaj)

Franci Kosem, tretja nagrada (Mali foto aparat)

Jože Škorjanec, četrta nagrada (Okvir in stojalo za slike)

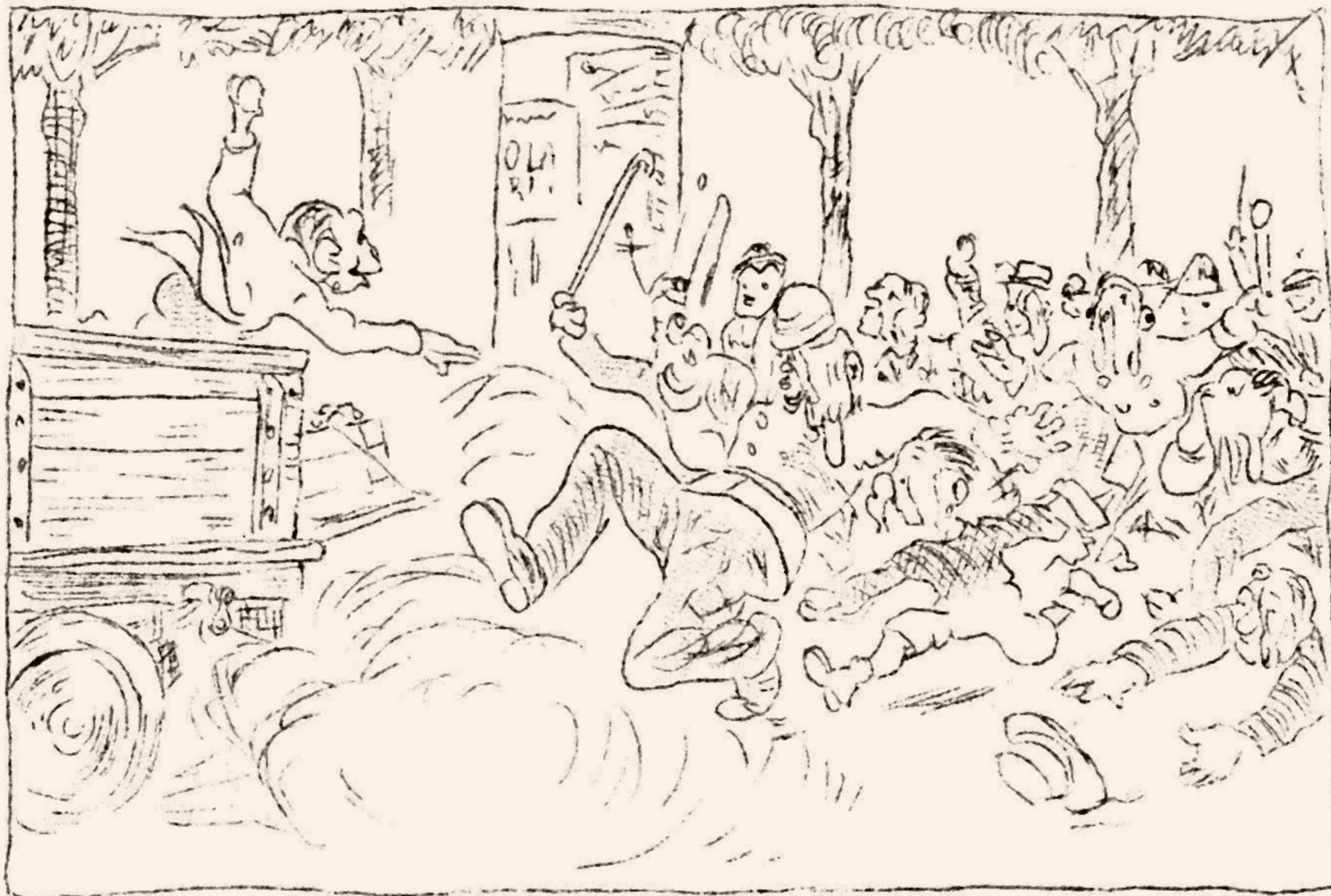
Marija Strupi, peta nagrada (Okvir in stojalo za slike)

PRIGODE NAGAJIVEGA BOBIJA

14.

Ko je opica nasitila svojo strast po uničevanju, je odprla okno in pogledala venkaj: bila je v drugem nadstropju! Vzlic temu pa je drzno skočila dol ter priletela na voziček hrušk, ki je drdral mimo hiše. In ker gre cesta na tistem kraju dokaj strmo navzdol, so se hruške mladini v radost in veselje zatrkljale po tlaku.

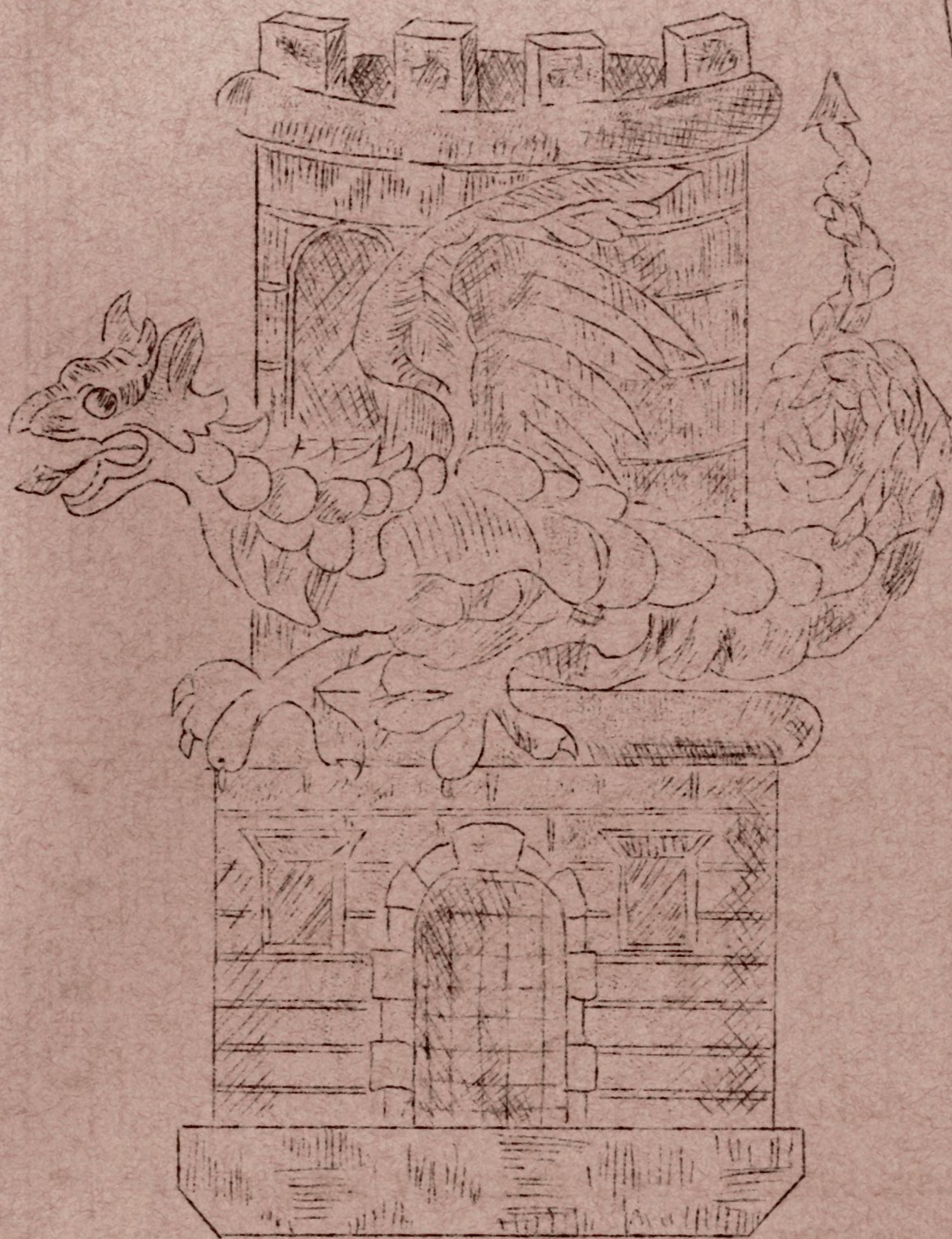
15.

Takoj so sklicali vse stražnike in jih poslali na ulico, da bi ujeli malopridnega Bobija. Kmalu mu je bila za petami vsa vojska redarjev in drugih ljudi. Kako naj se reši zasledovalcev? Hop! je skočil na avtomobil, poln jajec, ki je pridrdral mimo njega.

16.

Razjarjena množica je zmerjaje in žugaje sopihala za avtomobilom, a ta je brzo drdral naprej. Bobi je pobiral jajce za jajcem in jih metal sovražnikom v glave. To vam je bil prizor! Rumena godlja se je cedila ljudem po lasih ter jim zalivala oči, nosove in uhlje.

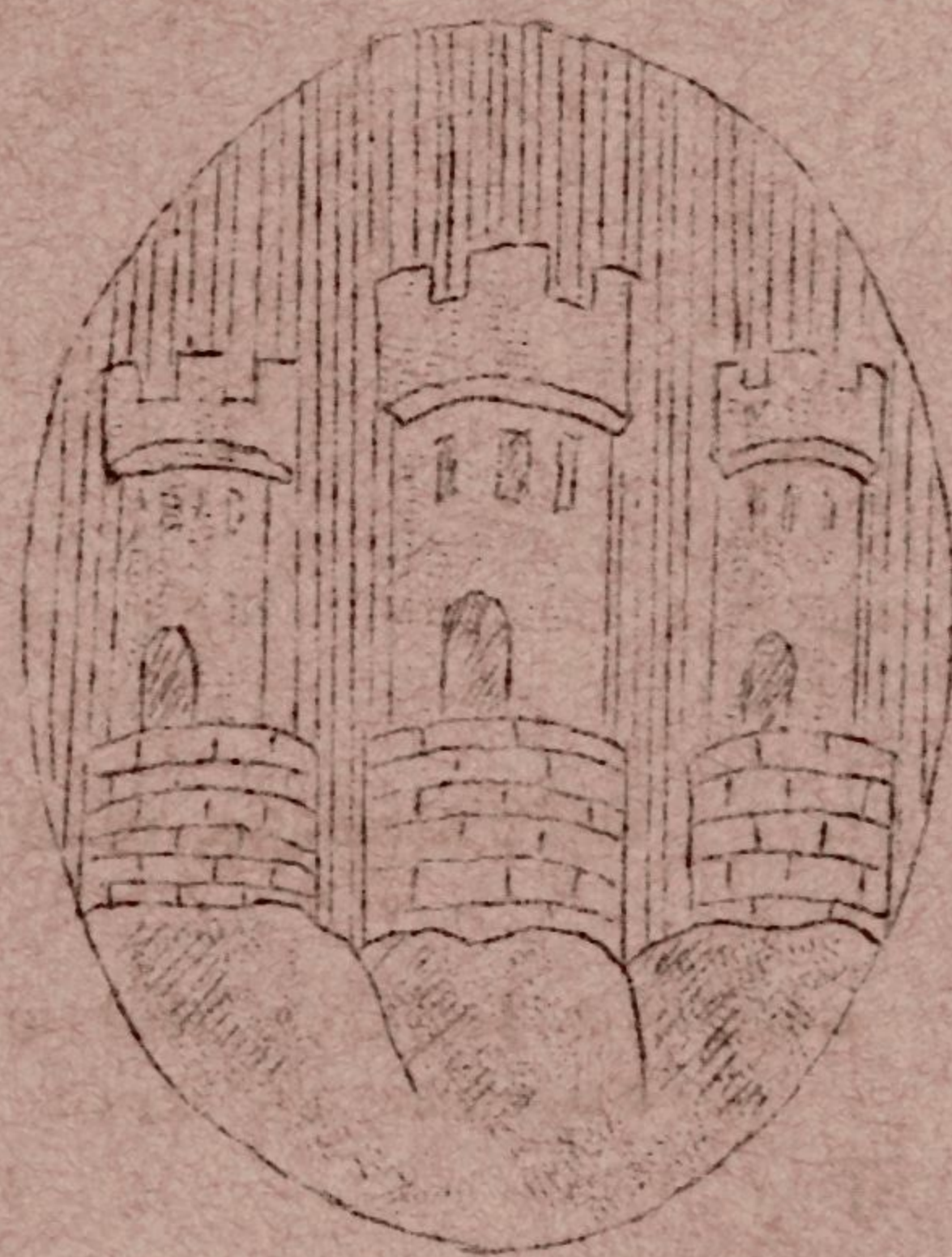

CELOVŠKI GRB

GRB MESTA BEL-
JAKA

GRB MESTA
VELIKOVCA

LIGA KAT. SLOV.
AMERIKANČEV

238 East 19th Street
New York 3, N. Y.

POŠILJAJTE PAKETE SVOJIM DOMAČIM PREKO
LIGE

PIŠITE PO CENIK

KRANJSKO-SLOVENSKA
KATOLIŠKA JEDNOTA

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA PODPORNÁ ORGANIZACIJA V AMERIKI----

POSUJE ŽE 59. LETO

Za pojasnila o zavarovanju in za vse druge podrobnosti se
obrnite na uradnike in uradnice krajevnih društev, ali pa:

GLAVNI URAD

351-353 No. CHICAGO ST.

JOLIET. ILL.